

Vedení

(Leadership)

kázáno 7.12.1965, Kalifornie USA

Děkuji, bratře Williamsi. Zdravíme toho bratra, jeho ženu a všechny účastníky tohoto banketu dnešního večera. Je to opravdu velká přednost být zde. Toužil jsem po této hodině již od doby, co jsme se vydali na cestu.

Chtěl bych poděkovat té dámě, která, jak mi řekl Billy, pro mne přinesla krabičku vánočních sladkostí. Nemohu si vzpomenout na její jméno. Před několika minutami to přinesla ze svého vozu. Ta sestra, na jejíž jméno si nemohu vzpomenout, je z Kalifornie. Je to můj první vánoční dárek. Velice za něj děkuji.

V Tucsonu je nyní deset minut po deváté. Zde je teprve asi deset minut po osmé. Já v lidech zanechávám dojem, že jsem při kázání rozvláčný. (Posluchači tleskají – pozn. překl.) Děkuji. Jste tu milí lidé. Děkuji vám.

Dnes večer jsem skoro trochu vyčerpán mnohými kázáními. Dlouho cestuji; cestoval jsem ze Shreveportu celou zemí. Je to dost namáhavé, jestliže večer co večer je člověk někde jinde, víte, a při chladu hlas ochraptí. Začal jsem ve Shreveportu. Před několika lety jsem přišel o vlasy. Mám malý vlasový přičesek (tupé), který nosím, když káži na severu, abych předešel nachlazení. Když jsem jel do Shreveportu, zapomněl jsem ho tam a skutečně jsem nastydl. Vítr fouká, aniž by to člověk postřehl. Ztratil jsem to z důvodu jedné pohromy, a pokožka je stále ještě citlivá. Jakmile se jen trochu zapotím, již mi to sedí přímo v krku. Proto jsem musel mnoho shromáždění odřici. Také dnes večer ještě trochu chraptím.

Chtěli bychom ujistit, že jsme prožívali nádherný čas, když jsme projížděli pohořím a měli shromáždění. Včera jsme tam s bratry strávili krásný večer v jiné církvi. Přišlo mnoho lidí; ta shromáždění byla hojně navštívena, lidé byli nábožní a milí. Viděl jsem, že bylo opravdu dobré, být jedním z Obchodníků plného evangelia.

Mám zvěst a cítím, že je od Boha. Některým lidem to připadne zvláštní, ale nemohu za to, že jsem takový. Musím být tím, co jsem. Nechtěl bych se odlišovat od jiných, ale žiji v době proměny.

Pokud stavíte rovnou zeď, jde všechno dobře. Zedníci mohou zeď protáhnout hladce. Když ale dojde na rohy, pak to jde jinak. Nestavíme jenom zdi; stavíme dům, proto musí dojít na rohy. Ony přišly v časových obdobích Martina Luthera, Johna Wesleye a letničních. Také nyní se to děje znovu. Je těžké nasadit rohy.

Ale jsem tak vděčný Bohu. I když to bylo tvrdé, ti lidé to sto procentně přijali. Jsme velice vděční a děkujeme každému z vás.

Nežli nyní tu Knihu otevřeme, chtěli bychom na chvíli hovořit s Autorem. Skloníme proto hlavy.

Drahý Bože, jsme Ti dnes večer vděční za přednost, že jsme poznali Ježíše Krista, našeho Spasitele, Tvého Syna, a za odpuštění našich hříchů zdarma. Víme, že Jeho krev je dostačující, aby všechny naše hříchy a přestoupení přikryla. Jsou smazány a vhozeny do moře Božího zapomenutí. Jeho Nevěsta bude stát na svatbě Beránka čistá a s ničím nesmíšená a oddaná se Synem Božím. Jak Ti děkujeme, že to úplně vystačí, a za víru, skrze kterou víme, že jsme nesložili důvěru v naše umění, nýbrž důvěřujeme samotně tomu, co On pro nás učinil. Jsme Ti za to vděční.

Děk buď tobě za úspěch, který měli tito bratři v zámoří, v zemích, kde po Bohu hladoví a zízní. Prosím, Pane, aby tyto děti, které oni zavedli do království Božího, jestliže se tam oni zase vrátí, byli rodiči a prarodiči dalších dětí, které zavedli dovnitř. Daruj to Otče.

Požehnej nás dnes večer společně. Nech Duch svatý nám dá dnes večer všechno, co potřebujeme. Zavři naše ústa pro věci, které říkat nemáme, a otevři naše srdce, abychom přijali, co nám chceš říci. Dej to, Otče, prosíme o to ve jménu Ježíše. Amen.

Otevřeme si v Bibli krátký text, o kterém dnes večer budu mluvit. Je to Mar. 10.

Když jsem před nějakými lety chtěl mluvit, nemusel jsem si dělat ani jedinou poznámku. Všechno jsem si mohl zapamatovat. Tehdy jsem také nemusel mít brýle, abych mohl číst z Bible. Od doby, co jsem překročil po druhé pětadvacítku, je to již trochu těžší, dělat všechno tak, jak jsem byl zvyklý. Je to jako s ojetým autem. Ale stále ještě běžím. A chtěl bych dále rachotit, až skončím na šrotišti, abych byl nově utvořen. To je zaslíbení.

Nyní přečteme z Mar. 10 a začneme 17. veršem:

Když potom vyšel na cestu, přišel jeden, poklekl před Ním a otázal se ho:

Mistře dobrý, co učiním, abych života věčného dědičně došel?

I řekl mu Ježíš: Co Mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než jediný Bůh.

Příkázání umíš: Nezcizoložíš, nezabiješ, neukradneš, nevyžádáš falešného svědectví, neoklameš, cti otce svého i matku.

A on odpověděv, řekl Jemu: Mistře, toho všeho jsem ostříhal od své mladosti.

Tedy Ježíš pohledv na něj, zamiloval ho, a řekl jemu: Jednoho se nedostává. Jdi a cokoli máš, prodej a dej chudým, a budeš míti poklad v nebi: a pojď, následuj Mne, vezma kříž.

On pak zarmoutil se pro to slovo, odešel, truchlil; nebo měl mnohá zboží.

Nech Pán požehná čtení Svého Slova.

Dnes večer budeme hovořit na téma z tohoto textu. Chtěl bych ho nazvat „Následuj Mne!“ Mé téma zní: Vedení.

Je to zvláštní, ale na modlitbě jsem o tom dnes přemýšlel. Dlouho jsem se modlil, a každého večera jsem přinášel zvěst, kterou mi Pán dal. Zamýšlel jsem v tomto novém shromáždění pozorovat to jednou z jiného hlediska. Často jsme o tom hovořili a nazývali to: „Mladý bohatý panovník“. Mnoho kazatelů, kteří jsou zde, moji bratři, to již bezpochyby osvítilo z mnoha pohledů. Chci se pokusit dnes večer, probrat to úplně jinak, než jsem to kdy dělal. Jedná se o vedení.

Myslete na to, každý z nás, a mladý nebo starý, musel být někým veden, když učinil první krok. Tak to je. Také při posledním kroku, který uděláte, vás někdo povede. Někdo musí vést.

Bůh nás přirovnal k ovčím. Vyzná-li se někdo v chovu a v nátuře ovčí, ví, že ovce nenalezne cestu sama; musí jí někdo vést. Jsou vedeny i na porážku – a sice kozlem. Kozel jde napřed, ale když přijdou potom ke konci cesty, uskočí stranou. Ovce ale jdou dále přímo na porážku. Zjišujeme tedy, že ovce sama cestu nenalezne.

Vzpomínám si na zážitek s jednou ovečkou. Byl jsem státním dozorcem v Indianě a byl jsem v terénu, když jsem zaslechl strašný nářek. Bylo to jehně, které se ztratilo své matce. Nemohlo k ní najít cestu. Ani matka nemohla najít své jehně. Vzal jsem to malé do náruče. Jak tiše se o mne opřelo! Šel jsem a nesl ho v náruči. Bečelo a já ho slyšel. Ó, jak si položilo hlavu na mou hrud! Zdálo se, že poznal, že mu chci pomoci.

Myslel jsem: „Ó Skálo spásy, mně otevřená! Vezmi mě do náruče, Pane Ježíši, a nech se spokojím u vědomí, že jdu domů, abych byl se svými milými.” Myslel jsem: „Vezmi také mne na konci mé životní pouti do Své náruče, Pane, abych věděl, že potom budu přes tu řeku přenesen na druhou stranu, kde nejsou žádné starosti, nemoci a podobné věci. Potom budu u svých milých, které jsem miloval.”

Když zkoumáte přírodu, pozorujete, že v přírodě je něco mocného. Všechno, co tam vidím, stvořil Bůh. ON je tvůrcem přírody. Příroda je v souladu. V celé přírodě se děje vše stejným způsobem. Je to tak, jak jsem to zřejmě řekl již včera večer, že příroda dává svědectví o Bohu. Kdybychom neměli Bibli, mohli bychom sledovat přírodu, a věděli bychom, že Bible je pravda.

Měl jsem možnost cestovat několikrát kolem světa. Četl jsem o mnohých vírách, viděl rozličná náboženství. Viděl jsem mohamedány, četl jsem Korán, viděl jsem Šiity, Jaiiny, Buddhisty a mnohé jiné. Každý z nich má nějakou filosofii, knihu s vyznáním víry, knihu zákonů atd. Ale naše Bible je pravda, náš Bůh je jediný pravý. Všichni ostatní musí odkazovat na hrob, ve kterém leží jejich zakladatel; avšak křesanství odkazuje na prázdný hrob, a žije v přítomnosti Toho, který byl do něho uložen. ON žije! ON není Bohem, který byl, nýbrž Bohem, který je. ON není „JÁ jsem byl” nebo „JÁ budu”, nýbrž „JÁ JSEM”.

Příroda je v harmonii, jak jsem to řekl, když jsem hovořil o časových obdobích církve. Knihy, ve kterých jsem psal o časových obdobích církve a o tom, jak církev rozpoznáme a jak dozrává, nyní zveřejníme. Rostla tak, jak to vidíme v přírodě.

Nedávno jsme mluvili o tom, že vycházející slunce je podobné malému dítěti; je ještě velice slabé, a nemá mnoho síly. Během dne nabírá na síle. V osm hodin je možné je srovnat s chlapcem nebo děvčátkem, kteří jdou do školy. V 11 hodin opouští školu a je připraveno ke

službě. Asi v 15 hodin se opět mění ze středního k pokročilému věku; a odpoledne zapadá. Je to snad konec slunce? Ne. Příští ráno opět vychází, na svědectví, že existuje život, smrt, pohřeb a zmrtvýchvstání.

Pozorujme stromy, jak se pohybují a co dělají. Před časem jsem byl v Kentucky. Lovím rád veveryky a na podzim jsem tam jel s jedním přítelem na hon veveryk. Bylo velice sucho.

Kdo byl někdy na lovu veveryk, ví, jak je těžké se k nim dostat, když to listí tak šustí. Proti nim je umělec Houdini amatér, tak rychle zmizí. (Houdini byl mistrem magie. Uměl se dostat z vězeňské cely, kam byl zavřen spoutaný a nahý, a za dvě minuty se objevil před ředitelem věznice v jeho kanceláři oblečený, také z hrobu tři metry hlubokého, kam byl uložen v rakvi se svázanýma rukama a jiné kousky, kterými se velice proslavil.) Musíte být již velice dobrým lovcem, abyste dosáhli denního povoleného limitu, když na ně můžete střílet jen ze vzdálenosti asi 50 metrů.

Pan Wood, můj přítel, obrácený Svědek Jehovův, byl u mne. Řekl: „Tam na druhé straně vím o jedné farmě. Ten muž jich má na svém pozemku hodně.“ Říkáme jim »chrastítka«.

Kdo z vás ví, co je to »chrastítka«? Z které části Kentucky vůbec přicházíte? Tam odtud jsem také.

V mém sboru se nedávno říkalo: „Povstaňme a zazpívejme hymnu.“ Bratrovi Williamsovi a jiným jsem to již vyprávěl.

Začal jsem: „Za můj starý domov Kentucky ...“ Ale nikdo nenaladil. Byla to jediná národní hymna, kterou jsem znal. (Br. Branham se nyní modlí za jednu ženu, které se spustila krev z nosu.)

Drahý Bože, prosím Tě, Pane, Ty jsi velký Uzdravovatel, a já prosím, aby Tvá milost a milosrdenství se dotklo této ženy a krvácení se zastavilo. Shromáždili jsme se jako věřící lid a tato žena přišla, aby se potěšila u Slova Páně ve společenství s lidem. Pane, trestej nyní nepřítel a zastav to krvácení. Ve jménu Ježíše Krista. Amen. My tomu věříme.

Budu nyní pokračovat s tou krátkou povídkou, abychom se dostali do správného postavení, nežli se podívám do poznámek, které jsem si připravil a přečteme několik míst z Písma.

Řekl: „Zajedme k tomu starému muži a navštívme ho. Na jeho pozemku je hodně »chrastítek«. Ale je nevěřící. Je možné, že nám pěkně vynadá, když tam přijdeme.”

Řekl jsem: „Tak také ale žádnou veverku nedostaneme. Stanujeme tu již dva týdny.” Byli jsme špinaví a zarostlí.

On odpověděl: „Dobře, pojďme tam tedy.”

Jeli jsme asi dvacet mil dále. Jednou jsem již v tom kraji pobýval tři dny, a sice ve stanovém táboře metodistů. Bůh tam učinil na velkých metodistických bohoslužbách s uzdravováním mocné věci. Jeli jsme přes několik kopců a údolí a přes horský hřeben kousek zpátky. Museli byste znát Kentucky, abyste věděli, jak jet. Přijeli jsme tudy k domu, před kterým seděli dva staří muži. Tváře jim zčásti zakrývaly okraje starých klobouků. Řekl mi: „Tamhle je. Je drsný a přímo nenávidí slovo »kazatel«.”

Proto jsem mínil, že: „Raději zůstanu sedět v autě, jinak bychom se na hon vůbec nedostali. Jdi tam a zeptej se ho, jestli tu můžeme honit.”

Vystoupil, šel k němu a mluvil s nimi. V Kentucky je člověk hned pozván dále. Tedy šel dovnitř a řekl: „Chtěl bych se zeptat, zda bychom mohli honit na vašem pozemku.” Ten starý, asi sedmdesátiletý muž, který tam seděl, žvýkal tabák, vyplivl jej a zeptal se: „Jak se jmenuješ?”

Odpověděl: „Jmenuji se Wood.”

Ptal se: „Jsi snad spřízněn se starým Jimem, který tu bydlel?”

Odvětil: „Ano, jsem jeho syn. Jsem Banks.”

Mínil: „Starý Jim byl čestný člověk.” A pokračoval: „Přirozeně, jen si posluž. Jsi tu sám?”

Řekl: „Ne, venku čeká můj kazatel.”

Tu se zeptal: „Kdo?”

Opakoval: „V autě na mne čeká můj pastor. Chodíme na hony spolu.”

Pak odtušil: „Woode, nechceš mi snad namluvit, že jsi klesl tak hluboko, že musíš mít kazatele stále s sebou, kam jen se hneš?”

Byl to tvrdý, drsný charakter. Myslel jsem, že nyní bych měl raději vystoupit z auta. Vystoupil jsem tedy a šel k němu.

Řekl: „Tak ty jsi kazatel?”

Odpověděl jsem: „Ano.” Prohlížel si mne svrchu dolů. Byl jsem postříkaný od krve veverek a špinavý. Řekl jsem: „Asi na to právě moc nevypadám.”

„To se mi líbí”, řekl, „Víš, rád bych ti něco řekl. Říká se, že jsem nevěřící.”

Odpověděl jsem: „Ano, chápu. Přesto nevěřím, že by se tím měl člověk chlubit; a ty?”

Odpověděl: „To nevím”, a pokračoval: „Chci říci, co si vás chlapečkové myslím.”

Řekl jsem: „Jen do toho.”

Pokračoval: „Vy štekáte u nepravého stromu.” Víte někdo, co to znamená? Znamená to, že pes lže, protože ten medvěd mýval na stromě vůbec není. „Jste na nesprávné stopě,” mínil.

Odpověděl jsem: „To je tvůj názor.”

Zeptal se: „Vidíš tamhle ten starý komín?”

„Ano.”

„Narodil jsem se tam před pětasedmdesáti lety. Všechna ta léta jsem prožil zde v těchto horách. Pozoroval jsem nebe, hleděl sem i tam. Jistě bych za ta léta musel spatřit někde něco, co vypadá jako Bůh. Nemyslíš si to také?”

Odpověděl jsem: „Přijde na to, co jsi hledal; po čem jsi vyhlížel.”

Odtušil: „Nevěřím v žádném případě, že taková bytost vůbec existuje. Myslím, že vy chlapi jednoduše vyjdete a podvodem z lidí taháte peníze, atd. Tak se to přece dělá.”

Opětoval jsem: „Jsi americký občan a máš právo na svůj názor.”

Mluvil dále: „Existuje jeden muž, o kterém jsem slyšel; s tím bych jednou rád mluvil. Kdybych měl možnost, rád bych se ho zeptal na pár věcí.”

„Ano?”

Začal vyprávět: „Je to kazatel. Možná, že ho znáš. Před časem zde v Campbellsville konal shromáždění a sice na pozemku kostela. Jeho jméno jsem zapomněl, ale byl z Indiany.”

Opětoval jsem: „Ó, ano?”

Bratr Wood chtěl něco říci, ale dal jsem mu na srozuměnou, aby to nedělal.”

Zeptal jsem se: „Co s ním bylo?”

Vyprávěl dále: „Na té vyvýšenině žije jedna starší žena. Víš, měla rakovinu a umírala. Často jsme k ní po ránu s manželkou zašli, abychom jí převlékli postel. Nemohli jsme ji ani pořádně zvednout, abychom jí podložili mísu, jen jsme jí vyměnili prostěradla. Byla smrtelně nemocná. Odvezli jí do Lousiville a lékaři ten případ vzdali a řekli, že zemře. Její sestra šla do toho shromáždění, a vyprávěla, že ten kazatel stál na pódiu, hleděl přes celé shromáždění, a tuto ženu oslovil jménem a řekl jí, že si dala do kabelky kapesník, než vyšla z domu. Vyslovil také jméno té ženy, která bydlela asi dvacet mil odtamtud, a řekl, že má rakovinu, jak se jmenuje a co prodělala. Její sestře on řekl: ‘Vezmi ten kapesník, jdi k ní a polož jej na ni.’ A on řekl: ‘Ta žena bude uzdravena.’”

Vyprávěl dále: „Ten večer jsme odtamtud něco slyšeli. Čestné slovo, takový děsný křik jsem ještě nikdy neslyšel. Myslel jsem, jakoby na tu horu pustili armádu spásy. Řekl jsem: ‘Ta stará sestra asi zemřela. Zítra vezmeme vůz a zavezeme ji k hlavní silnici, aby ji tam mohli převzít lidé z pohřebního ústavu.’ Tedy toho večera nebylo nutné, abychom tam šli, proto jsme to nechali být. Přece jen to bylo míli do kopce. Šli jsme tam až ráno, a víš ty, co se stalo?”

Odvětil jsem: „Ne.”

Řekl: „Seděla tam, jedla závin a popíjela kávu se svým mužem.”

Ptal jsem se: „To myslíš doopravdy?”

On to potvrdil: „Ano!”

Řekl jsem: „Ó, můj pane, to přece nemyslíš vážně!”

Ale on mínil: „Co mne zajímá je to: Jak mohl ten muž, který v tomto kraji nikdy nebyl, tohle všechno vědět?”

Zase jsem řekl: „Ach, tomu přece sám nevěříš.”

Odpověděl: „Ale je to tak.”

Ptal jsem se: „Věříš tomu?”

Odpověděl: „Můžeme nahoru jít spolu a dokážu ti to.“ Nyní kázal on mně.

Řekl jsem jen: „Tak, tak“, zvedl jsem jablko a ptal se: „Mohu si jedno vzít?“ Otřel jsem ho o své oblečení.

Odpověděl: „Vosy je ožírají; vezmi si klidně.“

Zakousl jsem se do něj a řekl: „Je to dobré jablko.“

Souhlasil se mnou: „Ó, ano. Víš co? Štěpoval jsem ten strom asi před 40 lety.“

„Ó, opravdu?“

„Ano.“

Řekl jsem: „A každý rok má úrodu.“ Potom jsem řekl: „Ještě nebyl žádný mráz – nu, vždy je přece teprve srpen – a přesto mu již opadávají listy.“

„Ano, je to tak, podzim teprve nastane. Myslím, že tentokrát přijde brzy,“ mínil.

Souhlasil jsem s ním. Pak jsem změnil téma. Řekl jsem: „Víš, je to zvláštní, že míza toho stromu jde dolů, listy opadávají, ačkoli ještě nebyl mráz, kterým by odumřely.“

Co to má společného s tím, o čem hovoříme?“

Odpověděl jsem: „Jen se tomu podivuji.“ Víte, moje matka říkávala: „Dej krávkě dlouhý provaz a sama se pak na něm pověsí.“ Dal jsem mu dost provazu.

Chytil se na to a řekl: „Co to má s tím společného?“

Opětoval jsem: „Víš, Bůh ta jablka dává a ty se z nich raduješ i z jeho listí, nebo sedáš v jejich stínu atd. Na podzim jde míza dolů, a zase se vrací a vyrazí listí a nese jablka.“

Řekl: „Ó, tak to je právě příroda. Podívej, je to příroda!“

Řekl jsem: „Přirozeně, že je to příroda. Příroda to působí, ale někde někdo tu přírodu musí řídit. Řekni mi, kdo je to?“

Mínil: „Je to prostě příroda.“

Ptal jsem se ho: „Kdo řekne tomu malému lístku, že má nyní odpadnout? Důvod, proč ten list odpadne, je, že se míza vrací zpět do ko-

řene. Co by bylo, kdyby ta míza zůstala přes zimu v kmeni? Co by se stalo?”

Odpověděl: „Strom by to nepřežil.”

Ptal jsem se: „Jaká inteligence určuje, že míza má jít do kořenů a říká mu: 'Jdi nyní dolů, přichází podzim, jdi do kořenů a skryj se tam. Zůstaň v kořenech jako v hrobě.' Když přijde další jaro, má ještě více listů a jablek.”

Odpověděl: „To je příroda. Ona to působí. Je to to počasí. Víš, když přichází podzim, nastává změna.”

Mínil jsem: „Vylij vědro vody tam na ten trám a dívej se, zda příroda způsobí, aby vlhkost na konci trámu něco zplodila.” Odpověděl: „Na tom může něco být.”

Řekl jsem: „Přemýšlej o tom, zatímco budeme na lovu.”

„Hoňte, kde chcete.”

Řekl jsem: „Když mi po návratu budeš moci říci, jaká inteligence stlačí mízu zpět do kořenů a tam ji drží a zase ji vytlačí vzhůru, potom ti já řeknu, jaká to byla inteligence, která mě řekla o té ženě tam nahore.”

Ptal se: „Tobě to řekl?”

Odpověděl jsem: „Ano.”

On mínil: „Snad nejsi tím kazatelem?”

Ptal jsem se: „Vzpomněl by sis na jeho jméno?”

Odpověděl: „Ano.”

Řekl jsem: „Byl to Branham?”

Zvolal: „Ano, to je on!”

„Tak to je”, řekl jsem.

Víte co? Na základě jeho vlastního svědectví jsem ho mohl zavést ke Kristu.

O rok později jsem zase jel tou cestou vozem, který měl poznávací značku státu Indiana, a vjel jsem do dvora. Ten muž mezitím zemřel. Když jsem tam zastavil, přišla jeho žena a chtěla mě hubovat.

Namítal jsem, že mám povolení k honitbě. Vyšla ven a řekla: „Neumíte číst?”

Odpověděl jsem: „Ale ano.” Pokračovala: „Neviděl jste nápisy, kde stojí, že je tu lov zakázán?”

Odpověděl jsem: „Ano, ale já mám povolení.”

„Žádné povolení nemáte!” řekla, „už léta nikomu nepovolujeme honit.”

Odpověděl jsem: „Nu, sestro, potom jsem se zmýlil. Lituji.”

Odpověděla: „Ničeho nelitujete. Vy z poznávacími čísly státu Indiana jste nestydatí.”

Zeptal jsem se: „Nemohl bych tu věc vysvětlit?”

„Ano! Kdo vám dal povolení?”

Řekl jsem: „Nevím přesně. Byl to starý muž, který zde seděl na verandě, když jsem zde byl vloni. Hovořili jsme spolu o Bohu.

Pohleděla na mne a zeptala se: „Jsi bratr Branham?”

Odpověděl jsem: „Ano.”

Tedy řekla: „Promiň. Nevěděla jsme, kdo jsi. Chtěla bych ti něco vyprávět. V posledních hodinách před smrtí on pozdvihl své ruce a chválil Boha. Zemřel jako věřící křesán a je u Boha.”

„Jestliže budou tito mlčet, budou kameny křičet.” Je to něco v přírodě.

Pozorujte ptáky, pozorujte zvířata, přírodu. Pozorujte holuby; jak létají. Holub je neobyčejný pták. Nemá žlučník, proto nemůže jíst to stejné, co vrána. Nemá žlučník. Nemusí se také koupat, protože má v sobě něco, co jej čistí zevnitř.

Tak je to i s křesánem. Tak se představil Bůh: v holubici. Ježíš byl představen beránkem. Boha vždy naleznete v přírodě. Bůh nás porovnává k ovcím, které musí být vedeny. Všimli jste si toho? Před časem jsem kázal na téma, jak Holub sestoupil na Beránka, aby Beránka vedl; a vedl Jej na smrt. Holub by nemohl na jiné zvíře sestoupit, nebo ty povahy musí být v souladu. Kdyby holub sestoupil na vlka, ten by začal vrčít, potom by od něho holub odletěl.

Přesně tak je to. Duch svatý letí pryč a opouští nás kvůli našim zlým cestám. Musí zde být povaha. Nebeský pták, holub, a nejněžnější zvíře na zemi, beránek, jsou spolu v souladu. Jestliže na nás Duch svatý sestoupí a utvoří z nás nové stvoření, pak nás On může vést. Když se ale pokoušíme vést ten stejný starý život, pak to nejde. Je to nemožné.

Mluvíme o vedení. První krok, který v tomto životě uděláte, je s pomocí matky, která vás vedla za ruku. Dnes večer tyto ruce již možná odpočívají někde na hřbitově, ale byla to ruka, která vás držela, abyste mohli udělat první krok.

Potom, co vás matka naučila chodit, začali jste běhat, upadli jste, a znovu jste se zvedli. Mysleli jste, že jste se naučili něčemu velikému. Potom vás předala učitelce ve škole. Ta vás začala vzdělávat a učit, co a jak máte dělat, jak se máte učit a podobně.

Když s vámi skončila učitelka, vrátili jste se zpět a začal se vámi zabývat otec. Byl možná vašim učitelem, vštěpoval vám, jak se stát úspěšným obchodníkem a jak se má co správně užívat. Maminka vám ukázala, jak se vede domácnost, vaření a všechno ostatní.

Potom, co s vámi byli hotovi oni, ujal se vás kazatel nebo kněz.

Ale kdo vás vede NYNÍ? To je otázka. Všichni jsme dnes večer něčím vedeni. Musíme být vedeni. Jsme vedeni.

Pozorujme toho mladého muže. Co jej ovlivnilo? Budeme toho mladého muže nazývat obchodníkem, nebo byl obchodník. Byl velmi úspěšný muž. Sledujme jeho vůdce.

Dokud byl chlapcem, učila jej jeho matka různým věcem, které měl dělat. Jeho otec mu dopomohl k velikému úspěchu. Je možné, že byl sám panovníkem a zanechal mu nějaké dědictví, nebo otec zemřel, a on se stal nyní obchodníkem. Dnes bychom ho označili za křesanského obchodníka. Byl to nábožný obchodník. Myslím, že to je to nejlepší označení.

Tento muž byl nábožný; v každém případě nebyl nevěřící. Jeho matka ho učila dělat to správné; naučila ho běhat, oblékat se. Otec ho učil, jak se vede veliký obchod a jak se stát úspěšným mužem. Jeho obchody šly dobře. Otec i matka byli církevně vychováni a zavedli jej ke kazateli. Kněz z něho vychoval skutečně nábožného muže. Byl milý, vzdělaný, s dobrým charakterem.

Ježíš Kristus se na něj podíval a zamiloval si ho, tedy v tom hochovi bylo něco pravého. Tak to je. Bible říká, zde v Markovi: „Ježíš na něho hleděl a zamiloval ho.” Ano. Ježíš na něho hleděl a zamiloval si ho. Tedy na něm muselo být něco zvláštního. Měl dobrý charakter. Jeho dobrý charakter byl známý. Byl mužem, který byl dobře vychován, inteligentní, chytrý, úspěšný v obchodě a nábožný. Měl tolik dobrých charakterových vlastností, které byly mimořádné, že Ježíš Kristus, Spasitel byl na něho upozorněn. Ve všech těchto věcech si vedl úspěšně, ale potom byl konfrontován s něčím jiným.

Nic nešlo vedle. Byl bezúhonný, dobře vychovaný, inteligentní, vzdělaný, úspěšný; byl chytrý, dobrý obchodník, patřil pravděpodobně ke skupině obchodníků v Palestině. Možná byl členem svazu obchodníků, jak je máme dnes večer zde. Bezpochyby k nim patřil, nebo obchodníci byli spojeni již odedávna.

Jako »ptáci stejně opeření« mají záležitosti, které spolu prodebatují. Nábožný muž se přece nechce bavit s majitelem baru, nemají spolu nic společného. Oni musí mít stejné zájmy. Křesané mají stejné zájmy, hříšníci mají stejné zájmy. To stejné s nějakými jednotami, nebo co všechno by to mohlo být. Mají něco společného.

Tento mladý muž patřil ke společnosti obchodníků. Byl tak nábožný, jak to jen šlo. Nebo když se Ježíše ptal, a On mu odpověděl, tedy řekl: „To všechno jsem dodržoval od svého mládí.” To souhlasilo.

Byl dobře vychován, správně vyučen atd. Ale potom byl konfrontován s myšlenkou věčného života. Chtěl bych, abychom vzali na vědomí, že si byl vědom, že přestože měl tak dobrý charakter, neměl věčný život.

Také my v Americe máme jednoty, kostely, členství s mnohými, kteří nám jsou tak drazí. Vše je velmi milé; nedá se proti tomu nic namítat. Sjednocení křesanských obchodníků je velkolepá věc. Mně tam jsou otevřeny dveře, abych mohl vyložit své nadkonfesionální názory, »že jsme křesané«.

Nikdo, ani žádné denominace, si nemohou klást nárok být skutečnými křesany, nebo patříte Bohu. Denominace vznikly přičiněním lidí. Křesanství přišlo z nebe. Ale vzdor všem těm věcem, které máme, tak dobré, jak jen mohou být, tak pěkná sejití a shromáždění, vzdor sociálnímu citění, které máme, je každý z nás konfrontován s věčným životem. Vůbec nezáleží na tom, jak jsme úspěšní v

obchodování, jak důležitými spoluúdy církve jsme, jak velice se namáháme, jak moc se pokoušíme dělat všechno co nejlépe – jestliže se to neděje správným způsobem a ty správné věci, pak jsou ty modlitby k Bohu vyslané nadarmo.

Právě tak to posoudil Ježíš. Zde bych se chtěl na okamžik zastavit. ON řekl: „Marně Mne uctívají, protože z lidských ustanovení dělají učení.” Přemýšlejte o tom. Upřímná modlitba k Bohu, upřímná z celého srdce, může být přesto úplně nadarmo. Tak to bylo s Kainem v zahradě Eden. Jistě to byla upřímná modlitba, ale nebyla vyslyšena. Bylo to velice nábožné; a přesto to bylo zavrženo.

V předchozím týdnu se konalo ve Shreveportu shromáždění Obchodníků. Snídaně se zúčastnilo několik set lidí, kteří se tam dostavili. Kázal jsem dvě a půl hodiny na téma „Učinit Bohu službu, aniž by to bylo ve vůli Boží.” To zní zvláště. Ale my sami sebe musíme nasměrovat do příslušné dráhy Boží způsobem, jakým to činí Bůh. Nezáleží na tom, jak velice jsme přesvědčeni o tom, že je to správné; musí to být podle Slova Božího, jinak je to marné. Kain se modlil, ale nebylo to podle Slova Pána. Farizeové se modlili, ale ne podle Slova Pána. V této zvláštní zvěsti Obchodníkům jsem toto učil.

David chtěl Pánu prokázat službu, a měl pravdu v tom, co řekl. On řekl: „Je to správné, aby truhla smlouvy stála tam? My ji přece chceme mít zde.” Předešlí králové se o truhlu smlouvy nestarali. Řekl: „To není správné. Oni se Pána skrze truhlu smlouvy nedotazovali, ale my to musíme dělat.” Tak to je. To by byli museli dělat. On řekl: „Přenesme truhlu smlouvy k nám, abychom se mohli Pána dotazovat.” To je správné. Truhla se v té době nalézala v jiném kraji. Řekl: „Musíme ji přenést sem. Přineste ji sem, postavte ji do našeho domu a uctívejte Pána.”

On se dal převrácenou cestou. Radil se se setníky a veliteli vojska. Jich všech se ptal; každého. Vypadalo to, jakoby to byla vůle Páně. Zdálo se to být podle slova Pánova.

Vy musíte slovo Pána postavit nejprve na správné místo, jinak to vůle Páně není. Nechte to hluboko vniknout, pak zásadně pochopíte, co se vám pokouším říci.

Nechtěl bych, aby se církev dostala do takového stavu, jak to vidíme v Anglii. Muži tam nosí dlouhé vlasy a líčí si obličej. Je to perversní. To nechceme. Úplně jedno, jak zbožně se poslouchají nábožné pí-

sně, které tak pěkně dokáže zpívat Elvis Presley, je to přesto ďábel. Nejsem soudcem, ale poznáte je podle jejich ovoce. On je letniční, ale to není rozhodující. Vaše ovoce svědčí o tom, co jste. I když na něho přijde Duch a mluví v jazycích, jásá, a nemocné by mohl uzdravovat, bylo by to přesto tak, jak řekl Ježíš: „Mnozí v onom dni ke Mně přijdou a řeknou: Pane, zdali jsme v Tvém jménu nečinili to a ono? Ale potom jim řeknu: Odstupte ode Mne, vy činitelé nepravosti, nikdy jsem vás nepoznal.”

Musíme být pravými křesany, a ta jediná cesta, jak se to může stát, je, být zde konfrontováni s otázkou věčného života.

Je jen jedna forma věčného života, a ta přichází od Boha. ON každé stvoření, které kdy bylo, k tomu předurčil. Jako vy jste byli již ve svém otci jako gen, tak jste byli též založeni v Bohu. Již od počátku jste v NĚm museli být. Jinak tam nikdy nebudete. Sem jste přišli skrze svou matku. Váš otec vás neznal, ale vy jste byli v jeho bedrech. Přišli jste na svět skrze svou matku, stali jste se lidskou bytostí. Jste stvořeni k obrazu vašeho otce. Nyní s ním můžete mít obecnství. Přesně tak je to s Bohem, jestliže máte život.

Do tohoto života, přirozeného, psychického života, jste přišli skrze svého otce. Je pouze jediná možnost, jak můžete být znovuzrozeni: to se může stát jen skrze vašeho nebeského Otce, pak patříte Jemu. „Všichni, které Mi dal Otec, ke Mně přijdou.”

Jste zde, protože vaše jméno bylo ještě před ustanovením světa zapsáno do Knihy života Beránka. Tak tomu je. Jste nositeli dědictví, duchovními nositeli dědictví, částí Slova Božího a vyšli jste ze svého nebeského Otce. Jestliže je tomu tak, pak jste již byli s Ježíšem, když byl zde na zemi, jak jsem již řekl, nebo On byl Slovo. Vy jste s Ním trpěli, zemřeli jste s Ním, jste s Ním pohřbeni, povstali jste s Ním, a nyní jste s Ním přesazeni do nebeských míst.

Pozorujte: David si myslel, že by bylo všechno v pořádku. Zeptal se všech lidí, a všichni začali tancovat, jásat a křičet. Měli k tomu každé náboženské pohnutí mysli, které jen existovalo, přestože to nebyla vůle Boží, aby tam šli a Slovo Boží tak přinesli zpět do domu Božího.

Vidíte, že Bůh působí vždy, ve všech časových obdobích, stále stejným způsobem. Jeho první rozhodnutí je Jeho jediným rozhodnu-

tím, nebo On je ve Svých rozhodnutích dokonalý. Nečiní nic, ledaže by to zjevil nejprve Svým služebníkům, prorokům. Tak to je.

Proto v tomto časovém období, ve kterém žijeme, neexistuje kostel nebo společenství, ani metodisté, baptisté, letniční nebo jiné, které by mohlo zavést církve do Nevěsty. Musí to být odpověď z Mal. 4, totiž, že Bůh pošle proroka, kterému to zjeví. To je jediná možnost. Naše církve se stávají denominacemi a tu věc vrhají do zmatení, jak tomu bylo vždycky. Ale Bůh stále posílá proroka.

Tehdy působil v zemi prorok Nátan. Byl potvrzeným prorokem Božím, ale jeho se neptali. Vydali se tam, zapříčinili, že jeden upřímný muž přišel o život., a tu truhlu dovezli. Místo, aby ji vzali Levíté na svá ramena, položili ji na vůz, který ji měl odvézt. Byl to jedinečný zmatek.

Vidíte, když nejednáte podle vůle Boží a nejdete cestou, kterou Bůh k tomu určil, pak to vždycky popletete a uděláte z toho organizaci nebo denominaci a již jdete mimo. Tak se to vždy dělalo.

Bylo to stejné, když s tím byl konfrontován tento mladý hoch. Přišel tam. Možná byl členem u farizeů nebo saduceů, nebo patřil k jednomu z největších řádů oněch dnů. Byl tak nábožný, jak jen mohl být. Řekl: „Všechna přikázání, která mě učili, jsem plnil od mladosti.“ Proto si ho Ježíš zamiloval. Ale on odmítl být veden: zdráhal se přijmout pravé vedení Ježíše Krista, který mu mohl dát život věčný. Věřil, že tam bylo něco jiného než to, co měl, jinak by se neptal: „Mistře dobrý, co musím činit?“

Vidíte, sám chtěl něco dělat. Tak je to také s námi. My bychom sami chtěli něco činit. Dar Boží ale je volně přístupný dar. Bůh vám ho dává; vy pro to nemůžete učinit ani to nejmenší. ON to pro vás určil a vy to budete mít.

On věděl, že to tu bylo. Věřil tomu a chtěl to mít. Ale když byl konfrontován s tím, jak to obdržet, bylo to jiné, než jeho rituály. Bylo to jinak. Mohl si ponechat své peníze a přitom patřit k církvi, atd. Ježíš to věděl. ON věděl, že nashromáždil majetek. Proto mu řekl: „Jdi, prodej všechno, co máš, a dej to chudým. Potom přijď, vezmi svůj kříž a následuj Mne, pak budeš mít svůj poklad v nebi.“ Ale toho nebyl schopen.

Ostatní vůdcové, které měl ve svém mládí, na něho měli takový vliv, že se zdráhal nastoupit připravenou cestu Boží, která byla Ježíš Kristus – Jediný, který měl život věčný; Jediný, který vám to může dát. Církev vám nemůže zajistit věčný život, ani váš soused, nebo kazatel, kněz, či vyznání víry; jen Ježíš Kristus vám může dát život věčný. Úplně jedno, jak jste dobří, čeho jste zanechali, a s čím jste začali: Musíte přijmout osobu Pána Ježíše Krista. Jestliže to děláte, pak váš život bude ve správném souladu se Slovem a tomu časovému období, ve kterém žijete, se oznámí, protože ON je to Slovo.

Noé to musel dělat, aby v jeho čase bylo Slovo oznámeno. Co by se bývalo stalo, kdyby Mojžíš povstal a řekl: „Víme, co dělal Noé; budeme se řídit podle slova Noémova. Uděláme to stejné, postavíme ko-ráb, přeplujeme Nil, a budeme z Egypta venku.“? Tak by to tedy ne-šlo. Bylo to jiné časové období.

Ježíš by nemohl přijít se zvěstí Mojžíše; Luther by nemohl přijít s katolickou zvěstí; Wesley nemohl přinést Lutherovu zvěst; letniční nemohou přinést zvěst Wesleye. A Nevěsta nemůže tvořit letniční denominace. To je vyloučeno. Přesně tak to je. Oni se zorganizovali a zemřeli. Tam nyní jsou jako všichni ostatní. Je to pleva, která je podobná životu, který z ní vychází.

Jednou večer jsem opět mluvil o muži, který vydal určitou knihu. Nedělal jsem to proto, že mě tak velice kritizoval,